

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 149/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 28 grudnia 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 172/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Działalność W. G. (1) na dzień 7 września 2018r. wg (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w Ł. nie wpłynęła na stan ochrony gatunków i siedlisk chronionych w stopniu negatywnym, zmieniającym stan lub funkcję elementów przyrodniczych, ocenionym w stosunku do stanu początkowego.	Decyzja (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w Ł. z 7 września 2018 roku w sprawie umorzenia w całości postępowania.	316 i 714-719
2.1.1.2.		Według (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w Ł. wycięcie oraz		

		<p>karczowanie drzew i krzewów na działkach tuż przy linii brzegowej zbiornika, rozkopanie i zdegradowanie linii brzegowej nie miało znaczącego negatywnego wpływu na właściwy stan ochrony wybranych gatunków chronionych, objętych postępowaniem WSI.512.15.2020.ML.13 oraz właściwy stan ochrony chronionych siedlisk przyrodniczych rozumianych jako siedliska oraz miejsca rozrodu wskazanych gatunków chronionych .</p>		
Decyzja (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w Ł. z dnia 2 lutego 2021 roku w sprawie umorzenia w całości postępowania.	720-726			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Decyzja z 7 września 2018 roku k.714-719	<p>- decyzja z 7 września 2018 roku znajdowała się w aktach sprawy, załączona do nich już na karcie 316 i innych; strony postępowania, a także sąd rejonowy zapoznawały się z jej treścią, a dodatkowo właśnie do tej decyzji odnosiła się uzupełniająca opinia biegłego S. C.;</p> <p>- decyzja została wydana w przewidzianej prawem formie oraz upoważniony organ;</p>	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1	Decyzja z 2 lutego 2021 roku k.720-726	<p>- umorzenie w całości postępowania w sprawie wydania decyzji zobowiązującej podmiot korzystający ze środowiska do przeprowadzenia działań naprawczych w związku ze zgłoszeniem szkody w środowisku w wymienionych gatunkach chronionych zwierząt, na terenie działek, wymienionych w akcie oskarżenia, nie wpływa na ocenę spełnienia przesłanek czynów, o jakich mowa w art. 181 kk i innych wymienionych w akcie oskarżenia i przypisanych oskarżonemu, a jedynie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości W. G. (1),</p> <p>- decyzja została wydana w przewidzianej prawem formie oraz upoważniony organ;</p>	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - <u>zarzut</u> <u>obrazy</u> <u>prawa materialnego</u> tj. art. 1 § 2 kk przez przyjęcie, że czyn oskarżonego cechuje stopień społecznej szkodliwości większy, niż znikomy; - <u>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych</u> za podstawę <u>orzeczenia, który miał wpływ na jego treść</u> polegający na przypisaniu oskarżonemu działań powodujących zniszczenie środowiska naturalnego, podczas gdy jego działania ukierunkowane były jedynie na stworzenie warunków do rekreacji i bezpiecznego wypoczynku; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>W art. 115 § 2 kk wymienione zostały okoliczności, które należy brać pod uwagę przy badaniu społecznej szkodliwości czynu. Na ich podstawie ustala się, czy dany czyn zabroniony jest społecznie szkodliwy, a jeżeli tak, to w jakim stopniu. W Kodeksie karnym wymienia się przy tym trzy stopnie społecznej szkodliwości czynu: znikomy (art. 1 § 2, art. 45a § 1 KK), nieznaczny (art. 59, art. 66 § 1 KK) i znaczny (art. 93b § 1, art. 93g § 1 i 2 KK).</p> <p>Nie sposób wyrazić aprobaty do poglądu obrony w ramach zakwalifikowania działania oskarżonego jako popełnienia przestępstwa o znikomym stopniu społecznej szkodliwości, albowiem oskarżony W. G. (1) w dosyć długim czasookresie swoim działaniem naruszył kumulatywnie kilka przepisów karno-materialnych tj. art. 181 § 1 i 2 kk w zb. z art. 187 § 1 w zb. z art.</p>		

188 kk w zb. z art. 475 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Oskarżony wypełniając znamiona zarzucanych mu przestępstw godził przede wszystkim w świat roślinny i zwierzęcy, rozumiany jako dziedzictwo przyrodnicze, które winno być zachowane w stanie nienaruszonym, tak w ramach konkretnych ekosystemów, jak i zagrożonych w swej egzystencji gatunków roślin lub zwierząt. Ogólnie określony w treści

§ 1 art. 181 kk przedmiot ochrony jest zawężony w treści § 2 tegoż przepisu do roślin i zwierząt oraz do terenu objętego ochroną. W przypadku oskarżonego, jego zachowanie, jak wynika z dokonanych przez sąd rejonowy – prawidłowych ustaleń faktycznych, wyczerpywało dyspozycje obu przepisów. Oskarżony naruszał przepisy ustaw z winy umyślnej.

Sąd Odwoławczy podziela zdanie sądu rejonowego, że szkodliwość społeczna przypisanego oskarżonemu czynu jest znaczna. Sąd ten wziął w należytych stopniu pod uwagę wskazane ustawowe okoliczności, mające wpływ na ocenę jej stopnia, a które to enumeratywnie znajdują się w art. 115 § 2 kk. Podkreślenia wymaga fakt, że przy ocenie społecznej szkodliwości czynu sąd nie uwzględnił ówczesnej karalności oskarżonego, bowiem ma ona

wpływ na określenie wymiaru kary.

Nie sposób jest także uznać, że działania oskarżonego ukierunkowane były tylko na stworzenie warunków do rekreacji i bezpiecznego wypoczynku – jak twierdzi apelant.

Rzeczywiście, jest niemal pewne, że W. G. (1) mógł spotykać się z prośbami ludzi wypoczywających na terenie S. o zorganizowanie minimalnej chociażby infrastruktury ułatwiającej im spędzenie czasu rekreacyjnego nad wodą w okolicach T.. Funkcja sołtysa tym bardziej obligowała oskarżonego do wsluchania się w takie potrzeby mieszkańców oraz gości reprezentowanej przez niego wsi. Nie może jednak być tak, iż oskarżony wychodząc naprzeciw tym oczekiwaniom zmienia sobie wygląd linii brzegowej Zalewu S., poprzez: przeprowadzenie prac ziemnych z użyciem ciężkich maszyn, niwelując

dotychczasową linię
brzegową,
nadsypując skarpy
brzegu zbiornika,
czy zasypując tereny
wodno-błotne,
szuwary, wycinając
drzewa i krzewy
etc., a ponadto
wybudowanie
wbrew przepisom
obiektów
budowlanych
(pomostu, wiaty i
wzmocnieni
betonowego
brzegów, czy slipu
betonowego – nie
bacząc na potrzeby
środowiska
naturalnego na
terenie S., czy
istniejące przepisy.
Z jednej strony
dobrem chronionym
jest tu zdrowie
mieszkańców, w
tym prawo do
wypoczynku, ale z
drugiej jest dobro
przyrody (lasów,
zwierząt, obszarów
chronionych).
Pomiędzy
obydwoma musi
zachodzić
równowaga, stąd
szereg przepisów
szczegółowo
ograniczających
jednak gospodarkę
człowieka w takim
miejscu, jak opisano
to w zarzucie
tj. rodzaj i
zakres prowadzonej
działalności na
terenach objętych
pod szczególną
ochronę

przyrodnicza (teren S.). Skoro oskarżony chciał dla mieszkańców i gości poprawić warunki odpoczynku nad wodą w miejscowości T. i K., to z pewnością mógł uczynić powyższe, bez obrazy przepisów prawa karnego przewidzianych w Rozdziale XXII Kodeksu karnego, czy innych. Oskarżony nic sobie jednak z tego nie robił, a jego wyjątkowo lekceważące podejście do tej kwestii widać choćby w wybudowaniu nad wodą obiektów budowlanych wbrew przepisom prawa budowlanego. Nie dziwi nawet ewentualny brak reakcji np. leśniczego na takowe zachowanie, bo można wysnuć wniosek graniczący z pewnością, że akurat miał on prawi być przekonany, iż sołtys wsi na takie budowle ma niezbędne pozwolenia etc. Idąc za przykładem oskarżonego, można uznać, że w każdym miejscu, gdzie chcą wypoczywać ludzie należałoby wybudować

pomosty dla łodzi,
toalety dla
wypoczywających,
wiaty etc. Ten
kierunek
prowadziłby
natomiast w prostej
linii do zwykłej
anarchii i zapewne
całkowitego
zniszczenia świata
roślin i zwierząt w
chronionym
obszarze zbiornika
wodnego.

Ponadto z akt
sprawy jawi się
równie wyraźny
dodatkowy motyw
działania W. G.,
który apelacja
obrońcy pomija
milczeniem. Otóż
oskarżony w okresie,
o jakim mowa
w akcie oskarżenia
(oraz wcześniej)
prowadził
działalność
gospodarczą
związaną właśnie z
owymi bezprawnymi
zmianami linii
brzegowej zalewu,
budową pomostu
i innymi. Czerpał
z tej działalności
zyski finansowe, a
rozbudowa
infrastruktury portu
następowała po
myśli jego
przedsięwzięcia
gospodarczego.

Właśnie z tego
powodu, już choćby
rzeczywista
motywacja sprawcy

czynu, sprzeciwia się uznaniu go za szkodliwy społecznie tylko w stopniu znikomym.				
Wniosek				
- o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
- z powodu braku podstaw do uwzględnienia podniesionych przez obrońcę zarzutów, a także wobec braku podstaw do zmiany wyroku z urzędu, wniosek niezasadny;				
3.2.	Apelacja prokuratora - a. <u>zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu samoistnej kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych z</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>przyjęciem wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych, wyrażającą się w jej rażącej łagodności;</p> <p>- b. <u>zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 4 § 1 kk</u> poprzez brak wskazania, iż podstawą wymiary samoistnej kary grzywny był przepis art. 37 a kk w jego brzmieniu z daty popełnienia czynu, a nie z daty wyrokowania;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad.a.</p> <p>Uchybienie z art. 438 pkt 4 kpk w zakresie dotyczącym "rażącej niewspółmierności" oznacza znaczną dysproporcję pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności</p>				

jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 KK). Zarzut ten może przy tym dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd Okręgowy, uwzględniając częściowo apelację prokuratora, zmienił zaskarżony wyrok podwyższając orzeczoną karę oskarżonemu do wysokości 300 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych.

Przestępstwo określone w art. 181 § 1 kk stało się podstawą wymiaru kary, bowiem przewiduje najsurowszą karę ze

wszystkich
zarzucanych
oskarżonemu
czynów, nie sposób
jednak zapominać o
złożonej
kumulatywnej
kwalifikacji prawno-
karnej
przedmiotowego
zachowania W. G..
Nie sposób jest
także nie przyznać
racji prokuratorowi,
iż kara grzywny w
postaci orzeczonej
przez sąd meriti
zdaje się nie
uwzględniać faktu
uprzednich skazań
W. G., w tym
wyroku nakazowego
Sądu Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim z dnia
11 lipca 2017 roku
w sprawie II W
351/17 gdzie w/
w został uznany
winnym tego, że w
bliżej nieokreślonym
okresie czasu od
stycznia do lutego
2017 roku na
działkach (...) obręb
T. oraz 624 obręb
K. gm. T. woj. (...)
bez wymaganego
zezwolenia
wodnoprawnego
wykonywał
czynności
powodujące zmiany
ukształtowania
terenu.
Przedmiotowe
zachowanie to zatem
kolejny czyn
zabroniony
popelniony przez

oskarżonego przeciwko środowisku, dodatkowo niemal w tym samym miejscu. Z licznych opinii biegłego Sł. C., słusznie uznanych za pełnowartościowy materiał dowodowy wynika, iż zniszczenia środowiska, którego dopuścił się W. G. (1) wywołały trwałe zmiany w strukturze gleby, roślinności i świata zwierząt, ukształtowaniu i wyglądzie krajobrazu. Tym nie mniej nie sposób jest podważyć słuszności prawomocnej Decyzji Dyrektora Regionalnego Ochrony (...) w Ł. z 2 lutego 2021r. o umorzeniu w całości postępowania w sprawie wydania decyzji zobowiązującej podmiot korzystający ze środowiska do przeprowadzenia działań naprawczych w związku ze zgłoszeniem szkody w środowisku w wymienionych, licznych gatunkach chronionych zwierząt, na terenie działek, wymienionych w akcie oskarżenia. Według (...) w Ł. wycięcie oraz

karczowanie drzew i krzewów na działkach tuż przy linii brzegowej zbiornika, rozkopanie i zdegradowanie linii brzegowej nie miało jednak znaczącego negatywnego wpływu na właściwy stan ochrony wybranych gatunków chronionych objętych postępowaniem WSI.512.15.2020.ML.13 oraz właściwy stan ochrony chronionych siedlisk przyrodniczych rozumianych jako siedliska oraz miejsca rozrodu wskazanych chronionych gatunków zwierząt. Choć także, wbrew twierdzeniom obrońcy (jego stanowisko zaprezentowane podczas pierwszej rozprawy odwoławczej), treść w/w decyzji nie ekskulpuje W. G. (1) (bo ocena zachowania W. G. nastąpiła pod kątem innych przesłanek prawnych), to jednak znacząco wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego.

Jak wynika z uzasadnienia w/w orzeczenia, organ administracyjny przeprowadził bardzo złożone postępowanie (zakończone w/w decyzją z dnia 2 lutego 2021r.), odnośnie zagrożenia dla szeregu gatunków chronionych zwierząt, zwracając się o niezbędne dane do szeregu instytucji naukowych, społecznych i innych (np. Wydział Biologii i Ochrony (...) w Ł., (...) Towarzystwo (...), Zespół Parków (...)) i wykluczając taką szkodę w związku z przedmiotowym zachowaniem W. G. (1).

Mając na uwadze powyższe, za zasadne uznał sąd odwoławczy zaostrenie zastosowanej wobec W. G. (1) represji karnej, ale poprzez wymierzenie surowszej kary samoistnej grzywny. Zaostrzając oskarżonemu karę grzywny Sąd Okręgowy wziął pod uwagę cele, przede wszystkim zapobiegawcze jak i wychowawcze, jakie

powinna spełniać karę, zgodnie z dyrektywami jej wymiaru, nie zapominając o finansach uzyskiwanych przez W. G. z działalności związanej rekreacją nad zalewem. Orzeczona kara ma kształtować postawę samego oskarżonego, jak i społeczeństwa w zakresie prewencji generalnej, a grzywna określona łącznie na 3000 złotych na już szanse cele te spełnić.

Ad.b.

Jednocześnie za zasady uznać należało zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 4 § 1 kk - poprzez brak wskazania, iż podstawą wymiaru samoistnej kary grzywny był przepis art. 37 a kk, ale w jego brzmieniu z daty popełnienia czynu, a nie z daty wyrokowania. W dacie czynu niewątpliwie był on korzystniejszy dla sprawcy, a które rozważania przytoczone przez prokuratora na k. 7 apelacji przekonują. W tej sytuacji Sąd Okręgowy dodatkowo

<p>uzupełnił podstawę prawną skazania o przepis art. 4 §1 kk w brzmieniu na datę 24 kwietnia 2020 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>- ewentualnie o uzupełnienie podstawy prawnej skazania o przepis art. 4 §1 kk w brzmieniu na datę 24 kwietnia 2020 r.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><input type="text"/></p> <p>Sąd Okręgowy zastrzył oskarżonemu karę, ale jedynie podnosząc ją do grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy przyjęciu, że wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych, a dodatkowo</p>		

uzupełniając podstawę prawną skazania – szerzej w punkcie 3.2.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- kwestia sprawstwa i winy, ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- szerzej w punkcie 3.1.,		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
- podwyższenie kary grzywny , uzupełnienie podstawy prawnej skazania;			
Zwięźle o powodach zmiany			
- szerzej w punkcie 3.2.;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 3 i 4	O kosztach postępowania		

odwoławczego sąd
okręgowy orzekł na
podstawie art. 627
kpk w zw. z art.
635 kpk oraz art. 3
ust. 1 w zw. z art.
10 ust. 1 ustawy o
opłatach w sprawach
karnych z dnia 23
czerwca 2003rr. (tj
DZ. U. z 1983r.
poz. 223 z późn.
zm.). Wysokości
wydatków za
postępowanie
odwoławcze
określono na
podstawie § 1
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości w
sprawie wysokości i
sposobu obliczania
wydatków Skarbu
Państwa w
postępowaniu
karnym z dnia
18 czerwca 2003
roku (Dz. U. 108,
00z. 1026) z późn.
zm. Z uwagi na
sytuację finansową i
ustalenia płynące w
sprawie związane z
faktycznym
prowadzeniem
działalności
gospodarczej,
oskarżonego
obciążono całością
tychże kosztów, a
dodatkowo także
– niezależną od
sytuacji finansowej,
lecz jedynie od
wyniku sprawy –
kwotą
wynagrodzenia
pełnomocnika
oskarżyciela

	posiłkowego, które to wynagrodzenie określono na poziomie minimalnym (840 zł. z uwzględnieniem odbytych terminów rozpraw).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 28 grudnia 2021 roku, w sprawie II K 172/21		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 28 grudnia 2021 roku, w sprawie II K 172/21		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana